не ме турѣха по-доленъ и отъ говедаря. Какъ бѣхъ принуденъ да лицемѣрнича, да ставамъ сутринь рано, да се мия, да се чешѫ, да се кръстя и да отивамъ на утриня въ мрачнитѣ селски храмове, които миришеха на плѣсенъ, да лапамъ на гладно сърдце кадилъ и на зловоненъ тамянъ, както въ черква вѫтрѣ тъй и вънъ по гробищата — кадилъ разнесенъ съ всичкитѣ испарения на гниящитѣ въ гробовете мъртвеци около черквитѣ и които освѣнъ на гниль миришеха още на толкозъ други неприятни миризми отъ гробовете и отъ страдливитѣ по тѣхъ растения, трави злокачествени и зловонни и на най-распространения мирисътъ на сухо дърве старено. И гадно и мързеко дори да си го спомнишъ, а весело и приятно. Като се научавахъ че свѣтъ се отървалъ отъ такивазъ досадни и неприятни, но необходими обвезанства на бившитѣ ми досамляхъ въ казанджийский дюкенъ миризмите на мѣдь на бакъръ, на кюмюръ и на доста други силни смрадове. Но миришеше все повече на живо отъ колкото на мъртвечина. А главното причина ставашъ сутрина, отивашъ се измиешъ се, не сресанъ, не склопилъ сънъ да се прекръстишъ и помолишъ, ~~доставашъ~~ ~~и да ся копаешъ~~, дебели сукни чакашъ че неволно тѣ маши и [illegible] въ комаретѣ. Торбата виси закачена насрѣдъ дюгеня, прѣди обѣдье пълна съ хлѣбъ и всякога почти съ остатки на два или три самуна, въ нея единъ гюлъ или па цѣлъ пѣкой пълненъ съ соль, соли и дрѣ, инако си по тънкоранъ та безъ хлѣбъ не можешъ, тамъ до гюлътъ или до папцунецъ во всяко врѣме ще намѣришъ, до двѣ три глави празъ лукъ зимѣ, или червенъ лукъ, а тѣ младъ зеленъ кромидъ или чесновъ лукъ, стари или просто хрумай дрѣ, за щастъ нѣма да пищешъ, нито да го търсишъ, той те е намѣрилъ още прѣди да си станалъ отъ сънъ +

Още въ първитѣ дены на чиракуването си отъ самитѣ казанджийски чираци азъ узнахъ за престижа само то на казанджийский занаятъ-

при всичко че азъ скоро привикнахъ на казанджийский животъ и се бѣхъ примирилъ съ нѣговитѣ нѣкои неудобства, но враждата си спрямо из- и [illegible] орита не бѣхъ забравилъ и неприязненитѣ противъ тѣхъ чувства не ме оставяхѫ и на мира. Видѣнъ отъ вънхнитѣ тѣ мене чувства отъ тиква гризгора ~~[illegible]~~ сънкогочи азъ прѣзъ недѣля прѣзъ дѣло се срѣщахъ азъ ~~е~~ бѣхъ прѣдприелъ да работя да всѣля въ тѣзи груби маса человѣчно на народность.

като работници на тежка работа казанджийскитѣ калфи и чираци бѣхѫ на ищихаръ, защото всякой не очакваше да стане казанджия. Защото бѣхѫ и кѫдѣ. Отъ тѣхъ се искаше работа но въ замѣнъ на това и тѣ искахѫ и заплата по-голѣма и храната по-добра. На и самитѣ майстори като познавахѫ че силата е отъ храната (дранъ богданъ голимъ) да интересъ гледахѫ да ги съхраняватъ колкото се може по-добрѣ. Но ако да имаше нѣкой който да не имъ е присърдце да се придържатъ о това правило, самитѣ калфи дори и чирацитѣ бѣхѫ туксъ да имъ го натъмнятъ и да ги принудятъ на това. Щомъ оставаше висящата срѣдъ дюгена торба безъ хлѣбъ, първий който отираше това, чиракъ или калфа, захвърляше чукътъ или каквото друга работа имаше на ряка и като се завърнеше отъ развитѣ си още и щѣшно рътне съкракъ и ще се замине на гиля-

ГРАДСКИ АРХИВ